Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 2. *Den 15. Octbr. 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præs. B. Young

i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 17de Juni 1866.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortsat fra Side 8.)

Han kaldte sin Tjener Joseph Smith, jun., medens denne kun var en Dreng, og gav ham Magt og Myndighed til for sidste Gang at lægge Grundvolden til sit Rige. Hvorfor kaldte han Joseph Smith til at gjøre det? Fordi denne var villig til at udføre hans Villie. Var Joseph Smith den Eneste, paa hele Jorden, som kunde have udført dette Hverv? Upaatvivlelig vare der ogsaa mange Andre, som under Herrens Veiledning kunde have gjort det Samme, men det behagede Herren at kalde ham, og det er os Nok.

Af den Aand, der gaaer igjennem de gamle hellige Skrifter og Aabenbaringer, hvilke vi have modtaget, fremgaaer det tydeligt, at der gives Mænd, der vare forudbestemte til at udføre et vist Arbeide i deres Levetid og til at fuldbyrde visse Hensigter i den himmelske Huusholdning. Jeg troer, at Jesus Christus var forudbestemt, forend Verdens Grundvold blev lagt, til at udføre den Gjerning, han kom for at fuldbyrde, „ham, hvem han havde beskikket til en Arving over alle Ting, ved hvem han ogsaa har skabt Verden.“ Han var bestemt til at komme til denne Verden for at forløse den tilligemed Menneskeslægten og Alt, hvad der henhører til denne Jord. „Han frelste os og kaldte os med et helligt Kald, ikke efter vore Gjerninger, men efter sit eget Forsæt og Naaden, som er os given i Jesu Christo fra evige Tider.“ Herren har bestemt Nogle til at udføre det Gode og Nogle til at udføre det Onde. „Thi Herren siger til Pharao: „Til det Samme har jeg opreist Dig, at jeg vilde vise min Magt paa Dig, og paa det mit Navn skulde forkyndes paa al Jorden.“ (Rom. 9, 17.) Herren udførte sin Hensigt formedelst Pharaos Ugudelighed, og Nationerne saae hans Haand, da han bragte Israels Børn ud af Ørkenen. De havde

en bugtet Vei at vandre paa, og de gjorde den selv knudret formedelst deres Ulydighed og Haardhjertethed. De gjorde Oprør mod Herren og hans Tjener Moses; de vilde ikke underkaste sig de Saliggjørelsens Ordinancer, som vare i deres Besiddelse. Efterat de mange Gange vare blevne revsede af Herren, — efterat de havde modtaget mange Velsignelser af ham, og efterat de havde seet mange Beviser paa hans Barmhjertighed mod dem, kom deres Børn, som vare udgangne fra Ægypten, i Besiddelse af det forjættede Land. Alt dette blev udført ved den Almægtiges Haand, og saaledes handler han bestandig mod sit Folk.

Han har opreist sit Rige iblandt os, og de Hellige gjorde rettest i at holde sig fast til samme og see til, at Enhver for sig trofast udførte sin Pligt. Dersom vi gjøre dette, da vil Alt være vel. Ville de Sidste-Dages Hellige handle saaledes? Jeg veed ikke, hvad de ville gjøre, men jeg troer fuldkommen, at vi ere tilbøielige til at være lidt opsætsige, og at vi vise det i det daglige Liv; vi have et altfor stort Hang til at følge vor egen Villie. I Almindelighed vise Menneskene en Tilbøielighed, der leder dem til hellere at udsætte sig for den største Fordømmelse end at underkaste sig Noget, de ikke synes om, medmindre de tvinges dertil ved Lovens stærke Arm.

Som Verden er nu, saaledes vare Israeliterne i gamle Dage; de vare uvidende om Guds Retfærdighed og vilde oprette deres egen Retfærdighed, da de ikke vilde underkaste sig den Retfærdighed, som gjælder for Gud. Vi ere altfor tilbøielige til at troe og handle lig Verden, idet vi ikke vise den ydmyge Underkastelse og Lydighed mod Guds Retfærdighed, hvilket bedre vilde stemme overeens med vor høie Bekjendelse. Mange ere desværre altfor tilbøielige til at følge deres egne syndige Begjærligheder, og de ville engang faae en retfærdig Gjengjældelse for deres Gjerninger. Vi have en fri Villie til at vælge mellem Godt og Ondt, men ere ansvarlige for Gud for vore Gjerninger, ligesom det ene Menneske er ansvarligt for det andet, naar det overtræder de menneskelige Love. Naar vi prale af vor Handlefrihed, vilde det være godt for os at erindre, at der er sat visse Grændser for os, og dersom vi overskride dem og krænke Guds og Menneskenes Love, ville vi om kortere eller længere Tid komme til at lide den fortjente Straf uden Hensyn til enten vi ere villige til at udstaae den eller ikke. Derfor kan den sande Frihed og Uafhængighed alene bestaae i at gjøre Ret. Der er skrevet, „at Menneskene skulle gjøre Regnskab paa Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord, de have talet. Thi af dine Ord skal Du kjendes retfærdig, og af dine Ord skal Du fordømmes.“ Ethvert enkelt Punkt vil blive optegnet, og naar Bøgerne oplades, vil Alt blive lagt frem for Dagens Lys.

Vi handle paa vort eget Ansvar og misbruge den Handlefrihed, som Gud har givet os, om vi hemmelig krænke Retfærdighedens Love og søge at skjule vore ugudelige Gjerninger, medens vi vise et ydre Skin af Fromhed. Ikke destomindre ere de vel bekjendte, og dersom vi ikke ville omvende os, skulle vi blive dømte for ethvert utilbørligt Ord, vi have talet, og og for enhver ond Handling, vi have begaaet, og vi ville komme til at betale indtil den sidste Hvid. Herrens Aand er i alle Menneskers Hjerter for at lære dem at holde fast ved det Gode og at forsage det Onde, og dersom de ville lytte efter denne Aands sagte Hvisken, naar Jesu Christi Evangelium fremsættes for dem, enten ved hans Tjeneres Røst eller formedelst det skrevne Ord, vil deres Sind blive oplyst, saa at de kunne forstaae det.

Forend Joseph Smith forkyndte, hvad Herren havde aabenbaret ham, ja endog forend hans Navn var blevet bekjendt for Mange iblandt hans Naboer, vidste jeg, at Jesus Christus ikke havde nogen sand Kirke paa Jorden. Jeg læste Bibelen for mig selv. Man ansaae mig for en Vantro og antog, at jeg var tilfreds med en Moralreligion alene. Naar man opfordrede mig til at troe paa Jesum Christum og sagde, at det var Alt, hvad der behovedes til Salighed, forstod ikke jeg Bibelen saaledes. Jeg saae af Bibelen, at naarsomhelst Herren har havt en Kirke paa Jorden, har der været et System af Love, Ordinancer og Anordninger, som man skulde adlyde — et Samfund, der er blevet styret og ledet af visse Embedsmænd, som enhver for sig havde sine særegne Pligter at udføre, og jeg har aldrig faaet nogen Aabenbaring om det Modsatte. Et System, som svarede til den Beskrivelse, der er fremsat i Bibelen, kunde jeg intetsteds finde paa Jorden, og jeg var ikke villig til at lytte til dem, som sagde: „See, her er Christus, eller der," og hvilke udgave sig for at være Herrens Tjenere. Naar jeg spurgte Religionslærerne, om de kunde underrette mig om, hvorledes Guds Rige skulde opbygges, og om ikke det, som er fremstillet i det nye Testamente, er det rette Mønster, var alt det Svar, jeg kunde erholde: „Men De veed, kjære Ven, at alt dette nu er afskaffet." De vilde indbilde mig, at Ordinancerne blot vare uvæsentlige Ceremonier, og at Tro paa Jesum Christum var det eneste Væsentlige, og Alt, hvad der udkrævedes.

Jeg kunde ikke tænke mig den religiøse Verden anderledes end en forvirret Masse, og da jeg kom til England, fik jeg see denne Forvirring i dens største Udstrækning. Jeg saae der Hundreder af Mænd og Qvinder, som laae paa deres Knæe midt paa Gaderne og bade for Syndere. I dette Land regner det ofte, og da er det meget snavset. Jeg standsede undertiden for at lytte til deres Raaben, om at Kraften fra det Høie maatte dale ned over dem osv. Jeg fandt, at Bekjenderne af de sekteriske Religioner ikke havde noget Bestemt at holde sig til, og at de ikke anerkjende Nødvendigheden af Ordinancerne, ikke havde nogen Ledestjerne, intet Compas, ikke noget Roer til at styre Skibet Zion med. Da en Søster iblandt de Sidste-Dages engang tilfældigviis var tilstede i et af deres Kapeller, udraabte et ungt Menneske, der var blevet overbeviist om sine Synder: „Hvad skal jeg gjøre for at blive frelst." Den tilstedeværende Søster svarede ham: „Omvend Dem og lad Dem døbe til Deres Synders Forladdelse, og De skal faae den Hellig-Aands Gave." For dette Svar satte man hende uden Videre ned ad Trapperne.

Ville Jordens Beboere annamme Sandheden? Nei, de ville ikke. Ville de Sidste-Dages Hellige leve efter den? Du svarer: „Jeg troer mig at være en god Hellig," og dog er der Kiv og Strid her og der. Vi ere Ældste i denne Kirke — Guds Tjenere, beskikkede til at berede de Hellige til Menneskens Søns Komme. Mange af os have været i denne Kirke i en Række af Aar, og dog kunne vi ikke leve i Fred og Enighed med hverandre, og dersom vi ikke kunne dette, hvorledes kunne vi da hellige Folket, og hvis vi ikke kunne omgaaes med og elske hverandre, som vi burde — ikke ere saadanne Naboer, som vi skulde være — ikke i Forening tjene Herren, ikke handle mod hverandre, som vi skulde, og ikke agte hverandre indbyrdes, som vi burde, hvorledes kunne vi da berede de Hellige til Menneskens Søns Komme? Det vilde være den største Daarskab at troe noget Saadant, medmindre

vi selv enhver for os ville fremstille os som et Exempel.

Jeg troer, det er vor Pligt at efterligne Alt, hvad der er Godt, Elskværdigt, Ophøiet og Roesværdigt. Vi bør efterligne de bedste Talere og søge at lære at udtrykke vore Begreber for hverandre i det bedst mulige Sprog, i Særdeleshed naar vi prædike Fredens Evangelium for Menneskene. Jeg benytter i Almindelighed det bedste Sprog, der staaer til min Raadighed. Vi høre Folk ofte undskylde sig for deres sælsomme Manerer og anstødelige Sprog med den Bemærkning: „Jeg er ingen Hykler," og gjøre sig derved en Ære af det, som i Virkeligheden ikke er nogen Ære for dem. Naar der opkommer noget Ondt hos mig, da bør jeg søge at skjule og undertrykke det, istedetfor at lade det bryde ud under det falske Paaskud, at jeg er oprigtig og ingen Hykler. Lad ikke din Tunge yttre det Onde, som maatte opkomme i dit Hjerte, men hold den i Tømme, indtil det Gode faaer Overhaand over det Onde, — indtil din Vrede er gaaet over, og den gode Aand kan bevæge din Tunge til at udtale Velsignelser og kjærlige Ord. For saa vidt troer jeg, at jeg er en Hykler. Dette har jeg gjort mig til en Regel. Naar mine Følelser ved Andres daarlige Opførsel ere blevne ophidsede til Vrede, holder jeg dem i Tømme, ligesom jeg vilde gjøre med en vild Hest, og jeg vinder Seier. Nogle troe og sige, at naar de ere rasende, som de kalde det, komme de til at føle bedre ved at give deres Vrede frit Løb i Skjænden og usømmelige Ord. Dette er imidlertid en Feiltagelse. Istedetfor at bringe Dig til at føle bedre, gjør det Dig værre. Naar Du troer og siger, at det gjør Dig bedre, gjør Du Dig skyldig i en Usandhed. Naar Menneskehjertets Vrede og Bitterhed er kommen til Udbrud i Ord, som den Ene med Heftighed og uden i mindste Maade at lægge Baand paa sin Tunge, udstøder mod den Anden, er Ilden ikke snarere bleven opflammet, forend den ringeste Ubetydelighed atter giver den ny Næring, og inden man selv veed af det, er man omgiven af flammende Luer, der „ere optændte af Helvede."

Dersom man fortsætter et saadant Livsløb, vil det bortfjerne Mand og Hustru, Forældre og Børn, Brødre og Søstre fra hverandre, indtil ethvert Baand, der sammenknytter Menneskene, bliver fuldkommen opløst. Hvorledes kunne vi med den samme Tunge baade velsigne Gud og Faderen og tillige forbande Mennesket, som er skabt i Guds Billede? Ud af den samme Mund skulde der ikke udgaae baade Velsignelser og Forbandelser, men vi skulde velsigne og ikke forbande. „Er Nogen viis og forstandig iblandt Eder, han vise ved god Omgjængelse sine Gjerninger i viis Sagtmodighed." „Den Viisdom, som er herovenfra, er først reen, dernæst fredsommelig, lader sig gjerne sige, er fuld af Barmhjertighed og gode Frugter, upartisk og uden Skrømt."

Som jeg ofte har bemærket ved foregaaende Leiligheder, er den indbyrdes Tillid tabt iblandt Menneskeslægten. De, som indtage høie Stillinger i Verden og staae i Spidsen for Nationer, Riger og Regjeringer, frygte Alle for Snigmorderens Dolk og Mordbrænderens Fakkel. Ugudeligheden har faaet Overhaand i Verden, og Tilliden og den indbyrdes Tiltro er flygtet. Vi prøve at gjenvinde den tabte Skat for Verden. Lad mig derfor opmuntre de Sidste-Dages Hellige til at føre et saadant Liv, at det kunde være værdigt at efterligne. Misunder ikke dem, som gjøre bedre end I, og forfølger dem ikke med Ondskab, men stræber at danne Eders Levnet efter deres. Vi prøve at regjere os selv, og dersom vi fortsætte dermed og ikke blive trætte, ville vi vissselig

vinde Seier. Lader os fra denne Tid af leve saaledes, at vi kunne vinde Alles Tillid, som vi maatte komme i Berørelse med, og søge at bevare den som den kosteligste Skat, Dødelige kunne komme i Besiddelse af. Naar jeg formedelst mine gode Handlinger har vundet min Næstes Tillid, beder jeg, at jeg aldrig maatte gjøre Noget, som kunde tilintetgjøre den. Jeg har prøvet at handle saaledes og bestræbt mig for at tiltage deri, saa at mine Ord kunde ansees for ligesaa troværdige, som om en Engel havde udtalt dem. Lader os altid søge at være veiledte ved Sandhedens Aand i alle vore Yttringer, saa at vi aldrig sige Noget, som vi siden skulde komme til at angre. Psalmisten spørger: „Herre, hvo skal være til Herberge i dit Paulun, og hvo skal boe paa dit hellige Bjerg? Den, som vandrer fuldkommen og gjør Retfærdighed samt taler Sandhed i sit Hjerte, som ikke bagtaler med sin Tunge, som ikke gjør sin Næste Ondt, og ikke lægger Spot paa den, som er ham nær; den, for hvis Øine den er foragtelig, som gjør Uret, men som ærer dem, som frygte Herren; den, som har svoret sig til Skade, og vil ikke forandre det" osv. Enhver holde det Løfte ukrænkeligt, som han har givet sin Næste, og omendskjøndt det kunde synes at være til Tab og Skade for ham, vil det dog i Fremtiden blive til hans Fordeel. Bevarer altid Eders Ære og gode Navn og Rygte samt søger at vedligeholde den Tillid, som Andre maatte have skjænket Eder.

Maa Herren velsigne Eder. Amen.

Det Sidste-Dages Zions Herlighed.

(Fra „Millennial Star.")

I de foregaaaende Artikler have vi fremstillet nogle Skildringer angaaende det Folk, som kaldes Zion, og om Beliggenheden af de Helliges Indsamlingssted imellem Bjergene ifølge de gamle Prophetier. I denne lille Afhandling agte vi i Korthed at fremstille nogle faa Forudsigelser med Hensyn til Zions tilkommende Storhed og Herlighed. Det er nu i sin Ungdom og netop ifærd med at gaae over fra Barndommens Svaghed, i hvilken Tilstand det fremstilles i den hellige Skrift som „den Lille." Sammenligningsviis talt er det endnu meget ungt, kun sex og tredive Aar gammelt. Men Herrens Ord ere: „Den Lille skal blive til Tusinde, og den Ringe til et stærkt Folk; jeg Herren, jeg vil lade det hasteligen komme i sin Tid." (Esaias 60, 22.) Inden Zion var eet Aar gammelt talte det over „eet Tusinde," og omendskjøndt det endnu ikke er et stærkt Folk, er der al Udsigt til, at det hurtigt vil opnaae en saadan ophøiet Stilling. Dets Territorium intager et større Areal end Storbritanien; det har udspredt sine Settlementer, Landsbyer og Stæder gjennem en sammenhængende Række af Dale, der naae en Udstrækning af henved fire hundrede engelske Mile. Det har sin Gouvernør, Sekretær, lovgivende Forsamling og Alt, hvad der hører til en Regjering. Dets Befolkning udgjør næsten hundrede tusinde Sjæle; dets Folkeskoler og Akademier ere i en blomstrende Forfatning, og dets Kapeller, Templer og andre offentlige Byg-

ninger vidne høit og tydeligt om Folkets uforlignelige Kraft og Udholdenhed. Alt dette er umiskjendelige Tegn paa Zions tilkommende Storhed og Herlighed, eller for at bruge Prophetens Ord, det viser hen til den Tid, da „den Ringe skal blive til et stærkt Folk."

Zions Modstandere ville sandsynligviis indvende, at saakænge den amerikanske Republik har Herredømmet, er det umuligt for Zion at blive til „et stærkt Folk." Man har fremsat den Paastand, at ingen Stat og intet Territorium kan blive betragtet som en særegen Nation, saalænge de danne en Deel af den store Republik eller Statsforbund. At Zion vil blive „et stærkt Følk," saalænge det er underkastet nogen anden jordisk Magt, har dets Børn aldrig paastaaet; ei heller har man sagt, at Zion vil gjøre Oprør og sønderrive de Baand, med hvilke det har været sammenknyttet til den øvrige Deel af Nationen, men vi erklære paa det Bestemteste, at Gud formedelst sine strenge Straffedomme vil vedblive med at gaae i Rette med dette Lands Beboere, indtil de ere udryddede af Jorden og deres Stæder ladte øde, medmindre de omvende sig. Denne skrækkelige Skjæbne er paa det Bestemteste forudsagt i Mormons Bog. Af den samme værdifulde Optegnelse erfare vi, at hele det store amerikanske Continent er forjættet Zion til Arv. Ingen vil endog kun for et Øieblik modsige den Paastand, at Zion vil blive en stor og mægtig Nation, naar det faaer hele den vestlige Verden under sit Herredømme, og dette vil blive Zions visse Lod.

Zion vil „udstrække sine Snorer, befæste sine Nagler og udbrede sine Gardiner, udbryde til høire og venstre Side, og arve Hedningernes Land og beboe deres ødelagte Stæder." (See Esaias 54 Cap.) Det vil fylde Landet med mange smukke Stæder, iblandt hvilke vil være dets store Hovedstad, kaldet Zions Stad, det nye Jerusalem. Denne store Stad beskrives i Prophetien som „Det ganske Lands Glæde." Den vil blive den vestlige Halvkugles pragtfulde Hovedstad og vil komme til at faae en fortrinlig Beliggenhed under det vestlige Missouris sunde Klima. David beskriver Stadens Beliggenhed saaledes: „Zion ligger smukt, er det ganske Lands Glæde, paa de nordlige Sider, en stor Konges Stad." (Ps. 48, 3.) Dets Beliggenhed inde i Landet midtveis mellem de to store Have paa Østkanten og Vestkanten og midt imellem den mexikanske Bugt mod Syden og de britiske Besiddelser mod Norden, gjør den i geographisk Henseende til Midtpunktet for hele den nordlige Deel af Continentet. Eftersom Generationerne i Zion tiltage, vil den uden Tvivl ogsaa blive Midtpunktet for Befolkningen.

Den theokratiske Regjeringsform vil blive herskende over hele Landet. Dets Overherre vil blive en Konge, ikke valgt af Folket, men forudbestemt og beskikket til denne Værdighed, da han ifølge sin Fødselsret har lovlig Adkomst til Thronen. Forskjellig fra Kongerne i de henrundne Tidsaldre vil han ikke komme til at faae nogen Eftertræder, men vil regjere over Zions talløse Millioner i alle kommende Generationer gjennem al Evighed. Zion vil blive det Sted, hvor hans Throne skal være, og det er Grunden til, at det kaldes „en stor Konges Stad."

Under denne Konges Overbestyrelse ville de forskjellige Afdelinger af Regjeringsmagten blive anbetroede til mangfoldige Konger og Fyrster, medens Gesandter og Befuldmægtigede ville blive sendte til Jordens fjerne Egne for at slutte Fredstraktater og indgaae Forbund samt for at faae indført Zions Love i alle Lande. Og det vil komme til at skee, at ethvert Folk og Rige, som ikke vil underkaste sig

den store Overkonges Herredømme, skal fordærves og ganske ødelægges. (Es. 60, 12.) „Thi Loven skal udgaae fra Zion" til enhver Stamme og ethvert Tungemaal og Folk under Himmelen. Og paa den Dag skal Herren dømme iblandt Hedningerne og straffe mange Folk, og de skulle sammenslaae deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle; et Folk skal ikke opløfte Sværd imod et andet, og de skulle ikke ydermere lære at føre Krig." (Es. 2, 4). „Men Riget og Magten og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, skal blive givet til den Høiestes Hellige; hans Rige er et evigt Rig, og alle Herredømmer skulle ære og lyde ham." (Dan. 7, 27.)

Zion er nu i Korthed blevet fremstillet igjennem de fire forskjellige Trin, det har at gjennemgaae, nemlig dets Fødsel og Barndom, i hvilken Tilstand det skred fremad, saa at det først blev til Tusinde og kort derpaa til ti Tusinde. Da blev det stærkt forfulgt og endelig drevet ud i Ørkenen. Her begynder dets andet Udviklingstrin, da det indtager en Stilling som en stærk Territorialregjering og bringer de øde Steder til at glæde sig over dets opgaaende Herlighed, medens det bringer Ørkenen til at blomstre som en Rose og Høiene, Bjergene og Dalene til at gjenlyde af „Lovsang og evig Glæde." Paa det tredie Udviklingstrin bliver det til et „stærkt Folk," der opbygger sin Hovedstad i Hjertet af det vestlige Continent, som det giver Love og over hvilket det indsætter Embedsmænd og udøver et uindskrænket Herredømme. Paa dets fjerde Udviklingstrin vil det udstrække sit Herredømme over enhver Nation, underlægge sig alle Riger og opnaae et almindeligt Verdensherredømme samt grundlægge en varig Fred paa hele Jorden.

Naar den Tid kommer, vil Himmelen og Jorden blive forenede og Guds Villie skee paa Jorden, som den skeer i Himmelen. Begge disse Sphærers Beboere ville komme til at blande sig med hverandre; Dødelige ville omfavne Udødelige, og Mennesker og Engle, de forrige og Nutidens Hellige ville leve sammen; Døden bliver opslugt til Seier, og Alles Aasyn vil blive forklaret formedelst Liv — evigt Liv.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 14.)

Ved Foden af disse Bygninger og paa flere Steder paa den firkantede Plads findes talrige Levninger af Billedhuggerarbeide. Paa eet Sted i Firkanten er et colossalt Mindesmærke, der er rigt udstyret med udhugne Billeder, men hvilket er faldet ned og slaaet i Stykker. Bagved samme ligge Fragmenter af Billedhuggerarbeide ophobede ved Siden af Pyramiden fra Grunden og indtil Toppen, og især vaktes vor Opmærksomhed ved en Række Menneskehoveder af en kjæmpemæssig Størrelse omtrent midt op paa Siden af dette Bygningsværk; dette Skue gjorde en overordentlig Virkning paa os.

Dengang vi opholdt os der, nærede

vi ingen Tvivl om, at jo disse Hoveder i Virkeligheden havde tilhørt afdøde Mennesker, men det har været Overdrivelse, at de mere skulde ligne Abe- end Menneskehoveder, hvilket jeg maa tilstaae, dengang tildrog sig vor Opmærksomhed. Iblandt Fragmenterne paa denne Side vare Levningerne af en kolossal Abe eller Bavian, der havde en slaaende Lighed med et af de fire Uhyrer, som engang stod paa Forsiden af Obelisken fra Luxor i Paris, og hvilket under Navn af Cynocephali blev tilbedet i Theben. Dette Fragment var omtrent sex Fod høit. Hovedet manglede; den øvrige Deel af Billedet laa et Stykke oppe ved Siden af Pyramiden, men da vi rullede det ned over flere Trin, faldt det ned mellem en Steenmasse, hvorfra vi ikke kunde faae det igjen. Skjøndt det dengang ikke faldt os ind, er det dog ikke urimeligt at antage, at de udhugne Figurer skulde forestille Abehoveder, og at disse Dyr have været dyrkede som Guddomme af det Folk, som har opbygget Copan.

Iblandt de Fragmenter, som ligge paa Jorden nærved dette Sted, er et mærkeligt Billede. Det skal sandsynligviis forestille enten en Konge, en Høvding eller en eller anden Viismand. Munden og tildeels den Krands, som omslynger Hovedet, er beskadiget. Ansigtstrækkene ere ædle og alvorlige, og det Hele viser en tro Efterligning af Naturen.

Paa et andet Sted staaer en af de Mindestøtter eller „Afguder," som give Ruinerne i Copan deres eiendommelige Præg, og paa hvis Forside vi især ville henlede Læserens Opmærksomhed. Forsiden vender mod Øst, og den staaer omtrent sex Fod fra Grundvolden af Pyramiden. Den er henved tretten Fod høi, fire Fod bred paa Forsiden og tre Fod igjennem, prydet med Billedhuggerarbeide paa alle fire Sider fra Jorden og indtil dens øverste Deel, og er et af de rigeste og bedst udarbeidede Exemplarer af den hele Række Ruiner. Den har oprindelig været malet, og man kan endnu tydelig skjelne Spor efter den røde Farve. Foran denne Støtte og omtrent otte Fod fra samme er en stor med Billedhuggerarbeide prydet Steenblok, hvilken Indianerne kalde Alter. Paa Forsiden er anbragt Figuren af en Mand i fuld Legemsstørrelse, men hvis Ansigt er uden Skjæg — og en Qvinde, hvis Dragt dog synes at være en Mands. Paa de to Sider ere Rækker af Hieroglypher, hvilke rimeligviis fortælle denne hemmelighedsfulde Figurs Historie.

Idet man følger Muren træffer man paa en anden Mindestøtte eller „Afgud," der er af samme Størrelse som ovennævnte og i mange Henseender denne lig. Dette Billede, saaledes som det nu staaer ved Foden af Pyramidemuren, omgiven med Masser af nedfaldne Stene, er meget storartet, og det vilde være vanskeligt at opvise Noget, der overgaaer det i rige Prydelser og Billedhuggerarbeidets skarpe Fremtræden. Dette var ogsaa malet, og den røde Farve kunde man tydeligen see.

Den hele Firkant er bevoxet med Træer og overstrøet med Brudstykker af Billedhuggerarbeide, i Særdeleshed paa Østsiden. Ved det nordøstlige Hjørne er en snæver Gjennemgang, der sandsynligviis engang har været Stadens tredie Port.

Tilhøire ligger en Klynge Terrasser, der strække sig ind i Skoven. De ere prydede med Menneskehoveder, af hvilke nogle endnu staae paa samme Sted, hvor de engang ere blevne anbragte, medens andre ligge strøede rundt omkring paa Jorden, saaledes som de ere nedfaldne eller kastede ned. Naar vi vende os mod Nord, have vi tilvenstre en høi, massiv, pyramideformig Bygning, ud igjennem hvilken der voxer Træer lige til det Øverste.

Ikke langt herfra ligger en særskilt Pyramide, der er i nogenlunde fuldstændig Stand og henved halvtredsindstyve Fod i Firkant samt tredive Fod høi. Den omtalte Række Terrasser fortsættes endnu i en Afstand af henved 400 Fod. De stige lidt i Høiden, men langs samme findes kun nogle faa Levninger af Billedhuggerarbeide. Bygningsrækkerne bøie ved rette Vinkler af mod Venstre og strække sig nedmod Floden til Enden af den Muur, hvor vi begyndte vor Undersøgelse. Flodbredden var omtrent tredive Fod høiere end Floden og har engang været beskyttet ved en Steenmuur, af hvilken dog det Meste var falden ned.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Octbr.

Ved at kaste et Tilbageblik over det forløbne tredie Qvartal af dette Aar og de Ældstes Virksomhed i samme, kunne vi ikke Andet end lovprise Herren, som har bevaret sine Tjenere og velsignet deres Arbeide, saa at omtrent tre hundrede Sjæle ere ved Daab blevne tillagte vor Kirke.

Vi have havt den Glæde i Selskab med Ældste N. Wilhelmsen at besøge Conferencerne i Aarhuus, Veile og Odense, og det er os kjært at bevidne den Trofasthed, hvormed de præsiderende Brødre, deres Medarbeidere og de Hellige i Almindelighed have udført deres Pligter. Vor Opmuntring er til Alle, fremdeles ved Herrens Hjælp at fremme den Gjerning, der er os anbetroet, paa det Evangeliet maa vorde forkyndt for vore Medmennesker, som endnu ikke have havt Leilighed til at høre samme. Vel er det sandt, at en saadan Gjerning fordrer Tro og Udholdenhed, forenet med christelig Taalmodighed og Kjærlighed, men det er ogsaa lige saa sandt, at Herren skjænker de nødvendige Naadegaver til dem, som i Sandhed elske og tjene ham. De unge Ældste, der udsendes i Viingaarden, have i Almindelighed ikke megen Erfaring, men formedelst deres Ydmyghed og Trofasthed nyde de Aanden af deres hellige Kald og veiledes i Udførelsen af deres Pligter og blive til Velsignelse for sig selv og Andre. Herren udfører sit forunderlige Arbeide ved de ringe Redskaber, det behager ham at vælge. Man møder os ofte med den Paastand: „Eders Præster og Lærere ere jo ulærde Mænd;" det er sandt, seet fra et verdsligt Synspunkt, men saaledes som Herren handlede i fordums Dage, saaledes handler han ogsaa i disse Dage, han kalder dem, der ville tjene ham. Dersom de Rige, Mægtige, Lærde og Vise vilde annamme Evangeliet og tjene ham, vilde de ogsaa vorde kaldte til at arbeide i hans Viingaard. Vi kunne sige med Paulus: „Betragter, Brødre, hvo I ere, som bleve kaldte, ikke mange Vise efter Kjødet, ikke mange Mægtige, ikke mange Fornemme; men det for Verden Daarlige udvalgte Gud for at beskjæmme de Vise, og det for Verden Skrøbelige udvalgte Gud for at beskjæmme det Stærke; og det for Verden Uædle, og det Ringeagtede udvalgte Gud, og det, som Intet var, for at tilintetgjøre det, som var Noget; paa det intet Kjød skal rose sig for ham." (1 Cor. 1, 26.) Heraf synes klarligen at fremgaae, at fordi

de Store, Fornemme, Rige, Mægtige og Vise tage Æren til sig selv, „rose sig," derfor har Herren valgt de Ydmyge og Ringe, som ikke „rose sig," men give ham Æren, til at udføre sin Gjerning og derved beskjæmme dem, som troe sig at være Noget. Det vilde være os kjært, om de, som besidde Kundskab, Magt, Ære og Indflydelse, vilde komme og hjælpe os i Opbyggelsen af Guds Rige; velsignede vilde de blive; men indtil det skeer, maa Ingen fortryde paa, at Herren kalder og ved sin Aand underviser dem, som med en ydmyg og angergiven Aand omvende sig, troe og blive døbte til deres Synders Forladelse. Da han ikke anseer Personer, saa ere de ham kjære, der gjøre hans Villie, hvor ringe og uanseete de end ere i Verden, og han bruger dem som Redskaber til at udføre hans Hensigter paa Jorden. Værer derfor trofaste I, som bære Herrens Kar, opfylder med Nidkjærhed og Iver den Gjerning, hvortil I ere kaldte; og I Hellige, understøtter Herrens Tjenere og erhverver Eder det evige Livs Velsignelser.

Den 11te forrige Maaned ankom til Liverpool Ældste Franklin D. Richards, een af de Tolv, i Selskab med Ældste Oscar B. Young, for at arbeide i den europæiske Mission; vi byde dem et hjerteligt Velkommen!

Den 19de forr. Maaned afreiste Præsident B. Young, jun., fra England for at besøge vort Bjerghjem, og i hans Fraværelse bestyrer Ældste Orson Pratt den europæiske Mission. Vi ønske Præsident Young en behagelig Tour og efter fuldendt Visit i Zion en lykkelig Retour til Europa.

Correspondance.

Amerika.

Præsidentens Contoir i Store Saltsøstad,
den 11te August 1866.

Præsident Brigham Young, jun.,
og Ældste John W. Young.

Kjære Sønner! Da Eders Broder Oscar tilligemed Ældsterne F. D. Richards og N. Groesbeck paa næstkommende Mandag den 13de dennes begive sig til England paa Mission, benytter jeg Leiligheden til at skrive til Eder. Eders Skrivelse, dateret Christiania den 4de Juli, har jeg modtaget for nogle Dage siden og gjennemlæst den med Glæde. Eders Reiser og Besøg paa de forskjellige seeværdige Steder maae være behagelige for Eder, og I skulde vide at sætte Priis paa den gunstige Leilighed, I nu have til at drage Nytte af Alt, hvad I have seet, og det, I herefter maatte komme i Berørelse med. Dersom jeg havde det Privilegium at reise omkring i den gamle Verden, til at besøge de forskjellige Lande og til at komme i Samqvem med de forskjellige Folkeslag, vilde en saadan Leilig-

hed og glæde mig særdeles meget. I denne Henseende have de unge Mænd af vort Folk, som drage udenlands, mange Fordele fremfor deres Fædre. Da vi besøgte Europa, kunde vi ikke reise vidt omkring; Mangel paa Midler hindrede os i at besøge andre Steder end dem, som laae i vor Missionsmark, men Sagerne have forandret sig meget siden den Tid.

Siden min Skrivelse af 30te forrige Maaned er Broder Wells kommen tilbage fra San Pete og befinder sig vel. Washakeek og henimod to Hundrede af hans Stamme kom for nogle Dage hid til Staden for at tale med mig og fornye vort Venskab. Han og de andre Høvdinger vare særdeles forekommende. Vi beværtede dem godt, og de vare særdeles veltilfredse med den Behandling, de nøde.

I de sidst forløbne Dage er der falden megen Regn, hvilken tilligemed det Regnveir, vi havde i den foregaaende Uge, sandsynligviis vil foraarsage Skade paa Høet og Sæden.

De Compagnier, som have begivet sig paa Tilbageveien hertil med de emigrende Hellige, stride, saavidt vi have hørt, godt fremad paa deres Reise. Det første Compagni under Capitain Thomas E. Ricks passerede idag Sweetwater Bridge, og det andet under Capitain S. D. Whites passerede idag Horse Shoe. Vi høre, at det sidste Compagni den 1ste dennes forlod New York for at begive sig til Missouri og vi vente hver Dag at faae Efterretning om deres Ankomst til Wyoming og deres Afreise derfra over Sletterne.

Arbeidet paa vor Hjemmetelegraph strider rask fremad. En ny Telegraphlinie her fra Staden og til San Francisco er bleven færdig, og der arbeides paa en anden imellem denne Stad og Montana. Man skal til Efteraaret opmaale en Strækning til Anlæggelsen af en Jernbane herfra og til Snake Rivers Vandfald. Man er nu ifærd med at opmaale fra det Sted, hvor man afbrød Arbeidet vesten for denne Stad og til Carson Valley. Arbeidet paa Jernbanen fra Østen og til Vesten strider rask fremad. Den vil snart blive færdig indtil Fort Kearney, og man troer for Nærværende at faae den færdig indtil Julesburg inden Foraaret, saa at den Strækning i Iawa, hvor Jernbanen er afbrudt kan blive forsynet med en saadan. Dersom dette skeer, vil der blive en directe Jernbaneforbindelse mellem New York og Julesburg.

Af de Beretninger, som have naaet os, kunne vi slutte os til, at Beboerne omkring vort nuværende Udrustningssted langtfra ere vore Venner. Som Skadeserstatning blev der lagt Beslag paa et af vore Compagniers Kreature, da en Mand kom frem og foregav, at de gik paa hans Græsland, uagtet de gik paa de aabne Sletter. Tillige lagde de Beslag paa den Telegraphtraad, som vi havde der, under Foregivende af, at jeg og Brødrene Kimball og Pratt skulde have stiftet en Gjæld i Kirtland for tredive Aar siden. Man fik først det Beslaglagte tilbage, efterat Brødrene havde stillet Caution. Jeg er ikke i Gjeld til Kirtland, eiheller nogen af de andre Brødre, saavidt jeg veed. Det Hele var et Opspind for at tilvende sig Penge og beregnet paa at drille, plage og plyndre os.

Alt gaaer stille og roligt til her i Staden. Der hersker en almindelig Sundhed og Ro, og vi ere ligesaa flittige som Bier. Saavidt vides have de Ældstes Familier det godt.

Jeg ønsker atter at minde Eder om Tiendeloven og Emigrationsfondet. Vigtigheden af disse Pligter skulde bestandig foreholdes de Hellige. Forsømmelsen deraf vil bringe Fordømmelse over

de Skyldige. Vi leve paa en Tid, da Alle og i Særdeleshed de Sidste-Dages Hellige skulde udrække deres Hænder og bestræbe sig for at fremrulle Herrens Værk og grundfæste hans Retfærdighed. De Hellige i Zion have viist deres Tro ved deres Gjerninger, og de vidne bestandig baade for Himmelen og Jorden, at de elske Guds Værk. Alene dette Aars Udrustningsomkostninger for dem, som ere sendte til Missouri for at hente de fattige Hellige hjem, have beløbet sig til ikke mindre end en halv Million Dollars, og dette Beløb er blevet givet med Beredvillighed. Desuden bliver der gjort mange andre Opfordringer, som maae efterkommes. Der er tilveiebragt og opreist Telegraphpæle i en Strækning af fem hundrede engelske Mile, ligesom man ogsaa for en Deel har indbetalt kontante Penge til Indkjøb af Aparater til Telegraphen; det manglende Beløb har jeg selv udlagt. Desuden maae vi anlægge og vedligeholde Veie, grave Grøfter og Kanaler og opføre Skolehuse, ligesom vi ogsaa have mange andre Slags offentlige Arbeider at udføre. Det er en mærkværdig Kjendsgjerning, at jo Mere de Hellige udføre desto Mere ere de istand til at overkomme, deres Bestræbelser forøge deres Evner og Dygtighed til at virke. For at de Hellige i Adspredelsen kunne være Eet med de Hellige i Zion maae de ifølge deres Evner og til deres eget Bedste, bestræbe sig for at virke til det samme Maal for at fremme Herrens Værk.

Arbeidet paa det nye Tabernakel er især blevet paaskyndet, men paa Grund af Aarstidens Fremskriden og den megen Regn, der er falden, har man maattet afbryde samme.

Vi have kun nogle faa Tropper her, og de høre til den regulaire Armee. Conner har faaet Afsked, og da Regjeringen saaledes har unddraget ham sin Bistand, har han maattet tage sin Tilflugt til Minerne, hvor han nu arbeider. Oberst Smith er fremdeles venligsindet. I den senere Tid ere mange Prokuratorer strømmede her til Staden. Lig Rovfuglene komme de langveis fra for at søge Aadsler. De have kun gjort daarlige Forretninger der, hvor de forhen have været, men da Sandhedens Fjender have indbildt dem, at de her vilde faae Sager at føre i Anledning af fremmede Colonisters Fordring paa Land og i andre Anliggender, have de smigret sig med her at faae en rig Høst. Man har udfundet, at Armeer ikke have kunnet bryde os op, men nu haaber man, at Processer og Fordringer paa Land skulde gjøre det.

Præsidenterne Kimball og Wells samt Broder George Q. Cannon sende deres Hilsen til Eder. Hilser Broder Orson Pratt og alle de Ældste.

Idet jeg beder, at Herren maatte rigeligen tildele Eder sin Naade og dygtiggjøre Eder til Udførelsen af Eders Pligter, undertegner jeg mig Eders Fader.

Brigham Young.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1840.] (Fortsat fra Side 12.)

Angjældende beretter, at benævnte Rogers blev ført længere bort fra dette Sted, medens man bandt en Strikke om Vidnets Hals. Han hørte en Mængde Slag, som han dengang antog og siden har erfaret, bleve tilføiede Rogers, og han hørte ham flere Gange udstøde heftige Smerteskrig. Derpaa bleve han og Rogers atter førte tilbage og tilligemed en Boyce og en Brown satte ind i det samme Hul igjen og holdte i Fangenskab der indtil den paafølgende Morgen, da En af Banden, som havde fængslet dem, gav ham Pas, hvis Afskrift jeg her gjengiver. Den lyder, som følger:

„Tully i Missouri den 12te Juli 1840. — Da Indbyggerne i Tully efter at have anholdt Hr. Allred og nogle Andre samt undersøgt de Klager, man havde imod dem, ikke finde dem skyldige i Noget, som retfærdiggjør deres Tilbageholdelse længere, have vi løsladt dem.

Paa Committeens Vegne
H. M. Woodyard."

Derpaa tillodes det Vidnet at vende tilbage til Staden Illinois. Det Steds Navn i Missouri, hvorhen han og ovennævnte Rogers bleve førte, har han erfaret hedder Tully og er beliggende i Lewis County, paa hvilket Sted bemeldte Allensworth, Owsley og Martin nu boe.

Jeg bekræfter herved, at ovenstaaende Forklaring under Dags Dato blev undertegnet og beediget hos mig af ovennævnte James Allred.

Daniel H. Wells.
Fredsdommer.

Den 13de Juli 1840 afholdtes en Forsamling af Nauvoos Borgere. Elias Higbee valgtes til Ordfører og Robert Thompson til Skriver.

Efter Forslag nedsattes en Committee til at forfatte Resolutioner, der skulde være et Udtryk af denne Forsamlings Anskuelser. Følgende Personer valgtes til Medlemmer: Isaac Galland, Robert B. Thompson, Sidney Rigdon og Daniel H. Wells. De traadte sammen for at udføre deres Hverv, og efter en kort Fraværelse kom de tilbage og oplæste følgende indledende Bemærkning og Resolutioner, hvilke bleve eenstemmig vedtagne:

Indledende Bemærkning: Den Committee, der var nedsat for at forfatte Resolutioner angaaende denne Forsamlings Anskuelser med Hensyn til den nylig forøvede Bortførelse af fredelige Medborgere og i Henseende til de andre gruelige Voldsgjerninger og Umenneskeligheder, som ere udøvede mod Nauvoos Indvaanere af Staten Missouris Beboere, tager sig den Frihed at afgive følgende Indberetning:

Efter omhyggeligen at have drøftet de vigtigste Punkter i Henseende til det dem overdragne Hverv ere de i Kraft af virkelige Kjendsgjerninger komne til følgende Resultat:

1) Da Indbyggerne i Missouri ikke tilstrækteligt have tilfredsstillet deres Blodtørst og Plyndrelyst, ere de nu igjen tilboielige til at forfølge os og til at gjentage de Umenneskeligheder, som udmærkede deres hele Færd under vort ulykkelige Ophold iblandt dem.

2) Uagtet de allerede have frarøvet os vore Hjem, myrdet vore Familier, stjaalet og bortført vor rørlige Eiendom, og for at fylde deres Skjændsels Maal som et Statssamfund betragtet — har den udøvende Magt bevirket, at Tusinder

af Uskyldige ere blevne fordrevne fra Staten og det uden den mindste Undersøgelse eller det ringeste Beviis for, at de have begaaet nogen Brøde. Nu sende de deres Mord- og Røverbander ind i Staten Illinois for at fortsætte deres Plyndringer og tilfredsstille deres umættelige Røvbegjærlighed, og det endog inden vi have faaet Tid til at opføre Skjul for vore Familier.

3) I den Hensigt at give deres høist skjændige Færd Skin af Retfærdighed have Missouris Beboere atter begyndt at skjule forskjellige rørlige Eiendomme inden Grændserne af vore Settlementer, ligesom de forhen gjorde i Staten Missouri, for derved at faae et Paaskud til at anklage vort Folk for Tyveri, og under dette falske Foregivende have de i nogle faa Dage opsnappet og bortført flere retskafne og agtværdige Borgere i dette County.

4) Under disse Omstændigheder ansaae vi det or vor første Pligt at henvende os til Guvernøren i Staten Illinois for at erholde Bistand og Beskyttelse mod videre Forurettelser, ligesom dette synes at være vor eneste Uvei til at faae Hjælp, idet vi nære den tillidsfulde Forvisning, at han vil benytte den ham anbetroede Magt til at beskytte uskyldige Medborgere fra en loveøs Pøbel, og ikke som Guvernøren i Missouri vil forene sig med vore Forfølgere.

Derfor resolveret.

For det Første. Det er ikke med almindelige Følelser, at vi imødesee den sig os nærmende Fare, der er fremkaldt ved de lovløse og skjændige Ugjerninger, som ere blevne udøvede af Indbyggerne i Missouri, idet de have trodset Lovene saavel i deres egen Stat som i andre Dele af Unionen ved at uddrive fredelige Medborgere i Illinois fra deres Hjem og fra Staten, samt ved uden nogensomhelst lovlig Rettergang at føre dem ind i Staten Missouri og der udøve de afskyeligste Grusomheder mod dem for et astvinge dem falske Tilstaaelser, saa at de (Missourianerne) kunne faae Noget, hvormed de kunne besmykke deres Misgjerninger og skjule sig for et ophidse Publikums retfærdige Forbittrelse.

For det Andet. Medens vi ere hjerteligt bedrøvede over Aarsagen til vor Tilsammenkomst ved denne Leilighed, kunne vi dog ikke afholde os fra at udtrykke for høieste Misfornøielse over Lovenes Krænkelse i denne Stat, saaledes som vi forhen have bemærket, idet vi ikke kunne Andet end føle den dybeste Harme over den skjændige Maade, paa hvilken Indbyggerne i Missouri have behandlet dem, som de saa umenneskeligen have bortrøvet fra os.

For det Tredie. Idet vi ere os bevidste vore redelige og oprigtige Hensigter og altid ere redebonne til at underkaste os Lovene, fordre vi Beskyttese hos Statens Borgere og Authoriteter imod saadanne uretfærdige og forhen uhørte Grusomheder.

For det Fjerde. Vore Medborgeres voldelige Bortførelse af Missouris Beboere er et Brud mod Forbundets Love, en Krænkelse af vore Rettigheder og tvertimod den republikanske Statsforfatning og vore frie Institutioner.

For det Femte. De Grusomheder, hvilke ere blevne udøvede mod vore Medborgere efter deres Bortførelse er en Skjændsel for Menneskeheden og den høieste Grad af Uretfærdighed og Umenneskelighed ligesom de vilde være en Vanære for de meest barbariske Folkeslags Annaler saavel i ældre som nyere Tider, og man kan alene finde Noget, der kan sættes ved Siden deraf, i de spanske Inqvisitionstribunalers Auto-da-Feer.

(Fortsættes.

Nyheder.

Sverrig. Byen Norrkøping hjemsøges endnu bestandig haardt af Cholera. I Døgnet fra den 26de til den 27de Septbr. bleve 50 Personer syge, og 14 døde. Fra Epidemiens Begyndelse har der ialt været anmeldt 526 Sygdomstilfælde og 191 Dødsfald.

Tydskland. Paa Grund af de sidste Ugers varme Temperatur er Choleraen tiltagen i flere Egne i Tydskland.

Frankrig. Frankrig er i den senere Tid blevet hjemsøgt af Oversvømmelser, der have foraarsaget betydelig Skade. Noden skal være stor i de hjemsøgte Egne, og tillige skulle flere Mennesker have mistet Livet.

Rusland. Den 29de September holdt Prindsesse Dagmar sit høitidelige Indtog i Petersborg under Befolkningens uhyre Enthusiasme.

Karakosoff, der ifjor forsøgte at dræbe Keiseren, er for ikke længe siden bleven henrettet. Af hans Medskyldige ere 34 dømte til at lide Døden ved Hængning og 15 til at landsforvises til Siberien.

Tyrkiet. I Ghiaurdagh i Lilleasien, en af armeniske Christne og Kurder beboet Bjergstrækning nordfor Bugten ved Alexandrette, er der udbrudt Opstand, og Insurgenterne have leveret de tyrkiske Tropper en Fægtning, hvori de Førstnævnte mistede 50 Døde.

Ifølge en Meddelelse fra Alexandria af 20de September havde Nilen naaet en betænkelig Høide; Provindsen Gizeh var allerede oversvømmet, og man nærede stor Bekymring for Høsten.

Ostindien. Der er udbrudt Opstand i Kongeriget Birma i Bagindien, hvor Kongen er bleven afsat og fire Prindser af hans Huus strides med Vaaben i Haand om at beklæde den ledige Throne.

Amerika. Fra Kansas skrives den 7de September: Der har her indfundet sig uhyre Græshoppe-Sværme, som ødelægge al den Vegetation underveis, de støde paa. Det første Sted, hvor man opdagede dem, var i Solomondalen, men senere have de spredt sig derfra i tætte Masser. I Løbet af en eneste Nat have disse Insekter fortæret flere hundrede Tønder Land Mais lige til Stænglerne. Beboerne i Junction City maae holde deres Huse lukkede og tilhylle deres Ansigter, naar de gaae ud. Disse roverske Insekthorders Gros bevæger sig frem imod Øst og tilbagelægger c. 5 Miil om Dagen. Igaar Middags vare de kun 12 Miil fra Topaka. Det er endnu ikke bekjendt, hvor stor geographisk Udstrækning denne Landdeplage har. I Kansas er næsten ikke en eneste Parcel bleven skaanet.

Den mexikanske Post melder, at Franskmændene have lidt et Nederlag i Mexiko.

Blandinger.

Choleraen i London. Ogsaa under den nuværende Choleraepidemi i London har man gjort den Erfaring, der som bekjendt ogsaa gjordes i Cholera-

epidemien i Kjøbenhavn, at den jødiske Befolkning næsten slet ikke blev berørt deraf. Iaar har Epidemien i London navnlig raset i de Qvarterer, hvor der boe fleest Jøder, men der er næsten ingen Tilfælde forekommet iblandt disse. Under den store Choleraepidemi i London 1849 viste det samme Phænomen sig; der døde dengang 1 for hver 2,000 Jøder i London, medens der i Kredsen Whitechapel af den øvrige Befolkning døde 6 af hver 1,000, og i Kredsen Rotherhite 29 af hvert 1,000. Dette mærkelige Forhold udledes navnlig af Jødernes Levemaade, fordi den religiøse Lovgivning forbyder dem at spise daarligt Kjød, og fordi Jøderne sørge saa rigeligt for deres Fattige.

En frygtelig Opfindelse. En Chemiker i Wien ved Navn Leinalbronck skal have opfundet et Middel til i en lille Glaskapsel at kunne indeslutte elektriske Gnister af en saadan Styrke, at de kunne dræbe et Menneske. Dette nye Ødelæggelsesmiddel exploderer ved det svageste Tryk og er omgivet af et conisk Staalhylster for at kunne trænge ind i Kjødet. Flere Forsøg, som ere blevne anstillede med Oxer og Heste, ere lykkedes fuldstændig. Dyrene styrtede om som ramte af et Lyn; ikke et eneste af dem, som blev truffet, blev ilive. Kapslen er ikke større end de Hagel, hvoraf der gaae 6 til eet Skud, og man kan med et Bagladningsgevær udsende 72 saadanne dræbende Kugler i et Minut.

Som et ganske mærkeligt Exempel paa Dyrs Forplantelsesevne anfører „Patrie." at der i 1781 indførtes fra Indien til Australien 29 Faar, som have formeret sig saaledes, at der i 1859 var mindst 10 Millioner Faar i Australien. Der sendtes i dette Aar omtrent 50 Millioner Pund Uld fra Australien til England.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.